

Bogen beskrives af redaktionen, som udover Helene Oldrup fra organisationen Lev uden vold består af Simone Anet Strunge Bodholdt fra Maryfonden og bidragyderne, som en **antologi** over nyere dansk viden om vold i familien, der kan benyttes i undervisningen af studerende på professionshøjskoler; primært socialrådgiver- og pædagogstuderende, men også sygeplejestuderende, lærerstuderende og politielever. Umiddelbart er jeg enig i, at det er målgruppen, og den er ikke fagligt på et niveau, hvor den ville kunne anvendes på fx psykologistudiet. Men bogen ville også kunne anvendes på et gymnasieniveau, eller et 8.til -9. klasses niveau, hvor en del elever vælger at skrive opgaver om pædagogiske og/eller psykologiske emner.

Forfatterne giver et historisk overblik over indsatser i Danmark over for voldsudsatte og voldsudøvere fra det tidlige velfærdsarbejde i 1978 og frem, og antologien består af seks temaer: 1. Vold i familien som fagligt felt, 2. Psykisk vold – en særlig voldsform, 3. Konsekvenser af vold og arbejdet med voldsudsatte, 4. Forebyggelse af vold og arbejdet med voldsudøvere, 5. Vold i minoritetsfamilier og 6. Børns erfaringer med vold. Inden for hvert af temaerne er der flere kapitler, som er forfattet af forskellige bidragydere; i alt 28 fagpersoner. Voldens forskellige former defineres, og der plæderes for en mere pluralistisk forståelse af årsager til vold, end der tidligere er anvendt, og der omtales en såkaldt voldsspiral. Men i kapitel 5 om drab og dødelig vold i nære relationer fremgår det, at der er sager, hvor der ikke har været tale om optrapning af vold forud for drabet eller drabsforsøget. Det beskrives, at drab eller dødelig vold mestendels forekommer, når den kvindelige part ønsker at forlade sin partner.

Bogens styrker er, at den dækker et meget bredt felt af vold i familien og dermed formidler indsigt i mange hjørner af emnet; herunder at mænd også bliver udsat for vold af kvinder i familien. Dette felt nedtones dog ret meget igennem antologien; dels fordi den vold, mænd begår mod kvinder, generelt er mere voldsom (og nogle gange fører til drab), og dels fordi Kvindebevægelsen og Grevinde Danner Stiftelsen går som en rød tråd gennem bogen. Æresrelateret vold er beskrevet ud fra en case, som kobler fænomenet til den mellemøstlige kultur, og selvom det i sig selv er et fint bidrag savnes der supplerende bidrag fra fagpersoner fra miljøet og ikke kun fra Diamantforløbet.

Svaghederne er, at den viden, som formidles under de enkelte temaer og kapitler, kan fremstå modsatrettet og usammenhængende, og der mangler vigtige bindeled imellem de enkelte forståelser af begrebet vold i familien, ligesom den viden, som formidles, udspiller sig i et komplekst spændingsfelt mellem de historiske samfundsvilkår for familien, kønsrollerne gennem tiderne, vold som et privat fænomen kontra et offentligt anliggende, hvor børns opvækstvilkår i højere grad er blevet et fokus for forebyggelse af bl.a. vold, alkoholproblemer mv. Ind i mellem er der nogle problemer med at formidle statistik på en kildekritisk måde, så der ikke opstår som-om-viden. Endelig savner jeg fagtitler på bidragyderne, da der kun står navne og ikke, om det er pædagoger, lærere, psykologer eller andre, som har skrevet de enkelte kapitler.

Af Signe Hjortkjær, cand.pæd.psych.aut. og specialist i psykoterapi

